

Кілька слів для початку

Нумо знайомитися. Я — змій. Ні, то не ім'я і не прізвище. Я справді змій. Найсправжнісінький. Про Котигорошка чи Кожум'яку читали? Так знайте: то не зовсім казки. Бо в них ідеться про моїх далеких родичів. Звати мене Златоус. І я Змій Трьохголовий. Точніше, мене почасти так звати. Чому почасти? Згодом ви все зрозумієте. Бо ті пригоди, про які збираюся вам розповісти, то все гарненько розтлумачать.

Народився я однієї погідної теплої ночі, першого місяця року, двадцять першого його дня в Скелястому Світі Вічного Літа, в Оселищі Трьохголових Зміїв. Або, як у нас його ще називають, в Оселищі Товчи-камінь. Не дивуйтеся! Є такий світ, і є таке оселище.

На південь від тої землі, яку в нас називають Середнім Світом і на якій мешкаєте ви, люди.

Мій світ — то сім великих оселищ — Оселище Трьохголових Зміїв, або Оселище Товчикаміль; Оселище Драконів, або Оселище Посвистача, Оселище П'ятиголових Зміїв, або Оселище Половія; Оселище Семиголових Зміїв, або Оселище Крутія; Оселище Дванадцятиголових Зміїв, або Оселище Скочистрибайла; Оселище Водяних Зміїв, або Оселище Паливоди; Оселище Химерних, або Оселище Шаливір. Оселище — то у вашому людському розумінні щось на кшталт міста. І міста чималого.

Насправді наш Світ Вічного Літа — це величезний материк, зі всіх боків омиваний Мертвим океаном. Мертвим, бо в ньому ніхто не живе, ніщо не росте й нікому на думку не спаде купатися в його водах, адже на сміливця чекає жахлива смерть у страшних муках.

Населяють Світ Вічного Літа мудрі змії та дракони. Звісно, що серед мешканців нашого світу трапляються й божевільні сміливці. Вони стверджують, що той океан насправді не такий і мертвий, до всього не безкінечний. Ця глупа думка не давала спокою деяким відчайдухам. І ось одного разу кілька

драконів-зірвиголів придумали інший спосіб, як безперешкодно перетнути океан. Вони змайстрували корабель. Звісно, не самі. Для цього найняли майстрів з-поміж людей. Корабель і справді вийшов неймовірний. Його спустили на воду й відпливли. Повернулися тоді, коли на них уже й не чекали. Виснажені, худі, змучені, хворі... Порожні очі й порожні думки. «Ліпше смерть, аніж таке животіння», — думали всі, дивлячись на знедолених. Після цього всі спроби здійснити неможливе зійшли нанівець. А тих, хто заїкався про таке геройство, просто відводили в Оселище Посвистача, до скелі Божевільних, і знайомили з тамтешніми поселенцями. Тими самими нещасними божевільними відчайдухами. Геройство відразу щезало.

Для мене Склеястий Світ — то найліпше місце посеред тисячі мені відомих. І не лише тому, що я тут народився. Мій світ і справді такий бездоганний. У нашому світі не буває зими, про сніг і морози ми знаємо тільки з книжок. У нас цілорічно триває літо, безкінечно щось квітне, відквітає, плодоносить і дозріває — отака круговерть, без зимових засинань.

Склеястий Світ Вічного Літа... Багато сонця, соковитої зелені, чистої води, безхмарного неба, море квіткових барв і неповторних пахощів. Безліч

різного птаства, звірини, комашні, рибок і навіть павуків. І всім живеться тут привільно. Гори в нас високі й дужі, скелі стрімкі й норовисті, печери глибокі та просторі, ліси густі й багаті, сади розкішні та щедрі, луги пишні й запашні, пустелі гарячі й суховійні, річки чисті й повноводі, озера кришталеві й цілющі, моря піністі й бурхливі, болітця гоїні й неприступні. Та що там довго говорити?! Природа в нашому світі просто досконала.

Ми, змії та дракони, теж частина цієї природи. І тому нам тут прекрасно ведеться. У нас майже немає нічого рукотворного. Будинків, зрештою, теж. Користаємося тим, що подарувала праматір-земля: печерами, деревами, ярами. Ми не носимо одягу, не потребуємо взуття. Нам ні до чого корони та прикраси. Бо ми й так знаємо, що найкращі серед живих істот. Нам не потрібні холодильники, вбиральні, пралки, кухні. Це все обмежує волю.

Між собою ми різні, але всі мудрі. Ми і м'ясоїди, і рибоїди, і сироїдів між нами достатньо. Усі змії та дракони вправні мисливці, рибалки та збирачі. Якщо голодний — іди й поїж. Але бери рівно стільки, скільки потребуєш, і не більше.

Ми, змії та дракони, ідеальні створіння. Можливо, ще й тому, що кожен з нас — летючих, плавучих

і плазунів, тих, хто дихає вогнем, і тих, хто дихає сіркою, — має своє призначення, що дається від народження. Одні те призначення осягають з першого дня життя, іншим для цього потрібно пройти ритуал відкриття таланту в Школі Семи Вітрів і, звісно, розвинути його, навчаючись у цій школі.

Призначення визначає долю кожного змія. І часто воно заводить у чужинський світ. Охоронці скарбів, магічних предметів, живої та мертвої води, замків, палаців, брамники, зільники, проявники, перевідники, відуни, управителі погоди, зодчі, читачі слідів тощо — ким тільки не працюють мої земляки! Вони завжди сумлінно несуть свою службу, бо живуть за прадавнім законом честі й віддані тій справі, за яку взялися. За відступництво й зраду в нас жорстоко карають.

Ну що, зацікавив я вас? Тоді мандруймо далі. Але перш ніж з головою зануритися в пригоду, мушу познайомити вас із серцем Скелястого Світу. Зі скелею Семи Вітрів.

Пригода перша
Скелястий Світ Вічного Літа

Розділ I

Чорна скеля Семи Вітрів

Скеля Семи Вітрів — надзвичайне явище у Світі Вічного Літа. Вона розташована в центрі нашого світу, у Волошковій долині. Її пильно стережуть волошкові дракони. Зовні вона чорна й неприваблива. Навіть мох на ній не росте. Не кружляють над нею птахи, не літає комашня. Її вершина завжди оповита білим туманом. І найзухвалішому молодому змієві чи дракону ніколи й на думку не спаде на ту скелю дертися. По-перше, цього не дозволять дракони-охоронці, а по-друге, це небезпечно для життя. Білий туман відчайдуха вмить заморозить.

У нашому світі історію чорної скелі знають усі. Матусі своїм діткам на ніч її розповідають. Ми з братами

теж її вперше почули від мами й добре запам'ятали. Навіть з першого разу второпали, що ця скеля небезпечна. Отже, історія.

Давно то діялося. Ще коли наш Склеястий Світ Вічного Літа називався Світом Вічного Мороку, Криги та Снігу. Похмурий та моторошний то був світ. Ані гір шпилястих, ані скель високих, ані долин квітучих, ані лісів зелених, ані озер блакитних у ньому не було. Сумна сніжна пустеля. І царювали у Світі брати-близнюки: льодяний Змій-Безладник, кришталевий Змій-Морок — і сестра їхня біла Зміївна-Стужа. Безладник дихав кригою та льодом. Злий Морок вдихав світло, а видихав темряву. Дихання Стужі народжувало холодну білу млу, що здіймалася в небо, а потім падала долу снігом та інеєм. І таким, напевне, залишився б той світ, якби випадково не потрапила до нього золотоволоса королівна Сонцівна. Мудра, смілива і вродлива жінка з серцем дракона. Красуня була зодягнена в золоті шати, на голові мала золоту корону, прикрашену бурштинами. У правиці тримала золотого меча. І вся вона — і постать, і одяг — випромінювала світло. Слідком за нею прилетіли жар-птиці — птахи із золотим пір'ям і чарівним голосом, які напівмертве будили до життя.

Звідки взялася Сонцівна, хто її прикликав — легенда мовчить. Зате розкажує, як Безладник і Морок почали

Зміст

Кілька слів для початку	5
-------------------------------	---

Пригода перша. Скелястий Світ Вічного Літа

Розділ 1. Чорна скеля Семи Вітрів	13
Розділ 2. Як народився я.....	25
Розділ 3. Біля озера Пінистого	37
Розділ 4. Видиво Мотузочки	57
Розділ 5. Оселище Химерних	69
Розділ 6. Вертоград з молодильними яблуками	91

Пригода друга. Середній Світ

Розділ 1. Олекса.....	109
Розділ 2. Людське оселище.....	135
Розділ 3. Всевлад.....	147
Розділ 4. Дід Іван.....	163
Розділ 5. Галиця	183
Розділ 6. Донька Стужі.....	205
Розділ 7. Ярійло-садівник.....	221